

Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, nemlig Ændringsforslagene Nr. 4 og Nr. 5, hvor vi staa sammen med et andet Mindretal, det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Benzon), Nr. 29 og 30, hvor vi atter staa sammen med et Mindretal, det ærede Medlem for Hurup (N. Andersen), Nr. 33, hvor vi staa alene, og Nr. 34, hvor vi staa sammen med det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, og endelig Nr. 35.

Det første Ændringsforslag, vi stille, vedrører § 7, som omhandler de kommunale Skattevedtægter. Det forekommer os, at de Vedtægter, som Regeringen foreslaar, og som Udvalget godkender, give en mindre Ret for Kommunerne, end de have i Øjeblikket, give en mindre vid stigende Skala end den, som allerede hist og her er gennemført. Vi mene, at der ingen Grund er til at indsnævre Kommunernes nuværende Ret til stigende Skala, men at man maa snarere gaa til at udvide den ved at sætte Procenttallet op og ned, som vi have foreslaaet med henholdsvis indtil 75 pCt. og 80 pCt., thi saa vil man give Købstadkommunerne — og Landkommunerne med for Resten — en noget videre Ret end den, Regeringen og Udvalgets Flertal tillægger dem. Under Nr. 5 har det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, min ærede Meningsfælle, det ærede Medlem for Københavns 11te Valgkreds og jeg stillet et Forslag, som vi lægge den allerstørste Vægt paa. Det drejer sig om den københavnske kommunale Beskatning. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds har allerede motiveret Forslaget, og jeg kan ganske henholde mig til, hvad han har sagt. Ærede Medlemmer ville vide, at det her drejer sig om at imødekomme et enstemmigt Ønske fra Københavns Kommunalbestyrelse. Det er vel noget, der forholdsvis sjældent forekommer: et *enstemmigt* Ønske, først fra en Borgerrepræsentation, der bestaar af 3 Partier, Højre, Venstre og Socialdemokrater, derefter fra en Magistrat, der væsentlig bestaar af Højre, men hvori der ogsaa er Repræsentanter for Venstre og Socialdemokratiet, og saa endelig Regeringens tilsynshavende, Overpræsidenten, sluttende sig dertil. Som sagt, det er ret sjældent, at en stor Kommune som København med Tilslutning fra alle Partier kommer til Lovgivningsmagten og Regeringen med en bestemt Anmodning. Det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds har allerede motiveret, hvor nødvendigt det er, at København bliver stillet gunstigere og faar

større Indtægter, end Regeringens og Udvalgets Flertals Forslag tillader. Jeg skal ikke vende tilbage dertil. Jeg vil for mit og mine Meningsfællers Vedkommende særlig fremhæve dette Krav, som vi stille: den stigende Skala. Københavns Kommune er den eneste Kommune her i Landet, som ikke har denne Ret, alle andre Kommuner faa den efter Regeringens og Udvalgets Forslag. Hvorfor i Alverden skal København, Landets største Kommune, være den eneste Kommune her i Landet, hvem man nægter Ret til at opkræve sine Kommuneskatter efter stigende Skala? Vi forstaa det ikke, vi staa ganske forbavsede, næsten maalløse over for denne Kendsgerning, at den første Venstregering, vi have faaet, sammen med Folketingets Venstre, nægter København Ret til en demokratisk Reform, som selv Højres Magistrat har ansøgt om. Vi staa uforstaaende over for denne besynderlige Kendsgerning, vi se ikke Motiverne dertil. Ved Sagens 1ste Behandling stod en hel Række Medlemmer af Flertallet op og erkendte, at København burde have en saadan Ret, den samme Ret, som alle andre Kommuner have. De ikke blot erkendte det, men krævede det, thi det er det Raab, vi have hørt i mange Aar, at Københavns Skatteprocent er for lav. Købstædernes Repræsentanter og Landboernes Repræsentanter have anket over, have sagt, at København stod som et stort Skattely, der drog de store Skatteydere fra Landet til sig. Jeg ved ikke, hvorledes de Herrer af Flertallet ville bære sig ad herefter Dags med deres agrariske Agitation, den, hvori der stadig forekommer Bemærkninger om, at Københavns Skatteprocent er alt for lav, at København skal beskattes ganske anderledes end hidtil, at det er en Ulykke, at København drager Skatteydere fra hele Landet til sig. Jeg tror, de maa lægge den Agitation paa Hylden, hvis de nu om nogle faa Timer stemme mod at tillade København at beskatte Kapitalisterne med en højere Procent end 2.

Lovgivningsmagten og Regeringen have i Virkeligheden tidligere altid stillet sig mere imødekommende over for København, end man nu efter Systemskiftet agter at gøre. Da de 3 pCt. i 1861 bleve vedtagne som Maksimum, var det en meget liberal Lov for København, thi de 3 pCt. betød den Gang en meget betydelig Bevægelsesfrihed. Hvad København den Gang havde Brug for, var en Kommuneskat fra 1 til $1\frac{1}{2}$ pCt. I Regeringens oprindelige For-